

DOSAR NR. 8924/CA/2003

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A VIII-A
CONFLICTE DE MUNCA ȘI LITIGII DE MUNCA
SENTINȚA CIVILĂ NR.4509
SEDINȚA DIN CAMERA DE CONSILIU DE LA 2.12.2003
TRIBUNALUL COMPUS DIN:
PREȘEDINTE – HORATIU PATRASCU
GREFIER – FELICIA VOINEA

Pe rol pronunțarea în cauză de contencios administrativ formulată de reclamanta Asociația pentru Apararea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki în contradictoriu cu pârâții Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casă și Justiție și Botos Ilie, Procuror General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casă și Justiție, având ca obiect plata daune.

Dezbaterile în fond și susținerile orale ale părților au avut loc în ședința din Camera de Consiliu din data de 26.11.2003, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru azi, 2.12.2003, când în aceeași compunere a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la această instanță sub nr.8124/CA/17.10.2003 reclamanta Asociația pentru Apararea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki a chemat în judecată pe pârâții Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casă și Justiție și Botos Ilie, Procuror General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casă și Justiție, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate că pârâții au încălcat art.16 din Legea nr.29/1990 întrucât nu au executat sentința civilă nr.892/20.12.2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a – Conflicte de Munca și Litigii de Munca în termen de cel mult 30 de zile de la rămânerea ei irevocabilă, să se dispună amendarea d-lui Procuror General Botos Ilie cu suma zilnică prevăzută de art.16 alin.2 raportat la art.10 alin.3 din Legea nr.29/1990 începând cu 30.08.2003, data numirii în funcție, și până la data executării hotărârii judecătorești și să se dispună obligarea pârâților, conform art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 la plata de daune pentru întârziere în cuantum de 1.000.000 lei/zi, după cum urmează: Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casă și Justiție începând cu 20.05.2003 și până la data executării hotărârii judecătorești și Botos Ilie începând cu 30.08.2003, data numirii în funcție, și până la data executării hotărârii judecătorești, cu obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea în fapt a cererii reclamanta arată că prin sentința civilă nr.892/20.12.2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a – Conflicte de Munca și Litigii de Munca, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casă și Justiție a fost obligat să comunice APADOR-CH toate informațiile solicitate prin scrisoare nr.303/26.08.2002, sentința care a rămas irevocabilă ca urmare a respingerii recursului prin decizia civilă nr.291/17.04.2003 a Curtii de Apel București – Secția Contencios Administrativ, obligație pe care pârâta nu a executat-o, astfel încât se impune aplicarea art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 cu referire la art.10 alin.3 din Legea nr.29/1990, respectiv

amendarea conducatorului unitatii administrative, termenul de executare expirând la data de 19.05.2003, precum si obligarea la daune pentru întârziere a ambilor pârâti.

În drept cererea a fost întemeiata pe prevederile art.16 din Legea nr.29/1990.

În dovedirea cererii au fost depuse în copie, urmatoarele acte: sentinta civila nr.892/20.12.2002 a Tribunalului Bucuresti, certificat de grefa emis de Curtea de Apel Bucuresti – Sectia Contencios Administrativ în dosarul nr.500/2003, scrisoarea nr.303/26.08.2003.

Prin întâmpinare, pârâtul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casatie si Justitie a invocat, în prealabil, exceptia de litispudenta si a solicitat, în baza art.244 alin.4 pct.1 C.p.c., suspendarea cauzei pâna la solutionarea recursului în anulare de catre Curtea Suprema de Justitie.

În sedinta din Camera de Consiliu din data de 26.11.2002 Tribunalul a solutionat în sensul respingerii exceptiei de litispudenta si a luat act de cererea de renuntare a pârâtului la cererea de suspendare formulata.

Pe fondul cauzei, pârâtul a solicitat respingerea cererii ca fiind neîntemeiata, arătând ca în cauza nu se poate aplica dispozitiile Legii nr.29/1990 ci Legea nr.544/2001, respectiv Normele metodologice de aplicare a acesteia în care se reglementeaza procedura de solutionare.

De asemenea, se sustine de catre pârât ca se afla în imposibilitate de a executa hotarârea instantei de fond întrucât informatiile urmeaza a fi obtinute de la Serviciul Român de Informatii, în conditiile în care acesta din urma nu a fost obligat sa le comunice, ele fiind informatii clasificate. Pe de alta parte, împrejurarea ca s-a formulat recurs în anulare, sustine pârâtul, îl pune în imposibilitatea executarii întrucât ar face inutila judecarea acestei cauze de catre instanta suprema.

La data de 6.11.2003 pârâtul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casatie si Justitie a chemat în garantie Serviciul Român de Informatii, solicitând admiterea acesteia în temeiul art.60-63 C.p.c., sustinând ca informatiile solicitate tin de activitatea S.R.I. si urmeaza a fi furnizate de catre aceasta institutie.

Prin întâmpinare, chematul în garantie Serviciul Român de Informatii a solicitat respingerea cererii de chemare în garantie ca neîntemeiata.

În sedinta din Camera de Consiliu din data de 26.11.2003 reclamanta a invocat exceptia lipsei de interes a cererii de chemare în garantie, instanta, fata de dispozitiile art.137 alin.2 C.p.c., dispunând unirea acesteia cu fondul.

Analizând actele si lucrarile dosarului, tribunalul a retinut urmatoarele:

Prin sentinta civila nr.892/20.12.2002 pronuntata în dosarul nr.1660/CA/2002 a Tribunalului Bucuresti – Sectia a VIII-a – Conflicte de Munca si Litigii de Munca a fost admisa în parte cererea formulata de reclamanta APADOR – CH în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea Suprema de Justitie si obligat acesta din urma sa comunice reclamantei informatiile solicitate prin scrisoarea nr.303/26.08.2002.

Sentinta a ramas irevocabila prin respingerea recursului declarat de pârât prin decizia civila nr.291/17.04.2003 pronuntata în dosarul nr.500/2003 a Curtii de Apel Bucuresti – Sectia Contencios Administrativ.

La data de 27.05.2003 Procurorul General al României a declarat recurs în anulare împotriva sentintei civile nr.829/20.12.2002 a Tribunalului Bucuresti, solicitând si suspendarea executarii, iar prin decizia civila nr.3835/12.11.2003 pronuntata în dosarul nr.2078/2003 Înalta Curte de Casatie si Justitie – Sectia Contencios Administrativ a fost respins ca nefondat recursul în anulare declarat constatându-se ca cererea de suspendare a ramas fara obiect.

În raport de dispozițiile art.137 C.p.c., tribunalul va analiza mai întâi excepția lipsei de interes a cererii de chemare în garanție a S.R.I. formulată de către pârâtul Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casatie și Justitie.

Cererea de chemare în judecată vizează aplicarea sancțiunii prevăzută de art.16 alin.2 raportat la art.10 alin.3 din Legea nr.29/1990, conducătorului instituției care a fost obligată prin sentința civilă nr.892/20.12.2002 a Tribunalului București să comunice reclamantului informațiile solicitate și nu le-a comunicat în termenul prevăzut de lege.

În dosarul în care s-a pronunțat sentința civilă nr.892/20.12.2002 S.R.I. nu a fost parte și deci nu îi revenea nici o obligație, obligația comunicării informațiilor revenindu-i exclusiv Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casatie și Justitie.

Or, este evident că nu poate fi sancționat conducătorul unei autorități administrative pentru că nu a executat o hotărâre judecătorească din care nu-i revenea nici o obligație și unde nici măcar nu a fost parte. Interesul ca și condiție de exercițiu al acțiunii civile trebuie să fie legitim, adică să fie ocrotit de lege, or legea prevede în mod clar că sancțiunea se aplică conducătorului autorității administrative obligată la o anumită prestație printr-o hotărâre judecătorească, pentru nerespectarea termenului de executare a acesteia și nu altei persoane, astfel încât rezulta că nu este îndeplinită această condiție a interesului.

Pe de altă parte, în chiar considerentele sentinței civile ce urma să fie executată se reține că: „datele solicitate nu se pot confunda cu însăși activitatea desfășurată de S.R.I. în vederea realizării siguranței naționale, întrucât nu privesc activitatea acestei instituții ci activitatea pârâtului.

În raport de aceste considerente tribunalul urmează să admită excepția lipsei de interes a cererii de chemare în garanție și să respingă această cerere ca lipsită de interes.

Potrivit art.16 alin.1 din Legea nr.29/1990 a contenciosului administrativ, dacă, în urma admiterii acțiunii autoritatea administrativă este obligată să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un certificat, o adeverință sau orice alt înscris, executarea hotărârii definitive se face la termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui asemenea termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Alin.2 stipulează că în cazul în care termenul nu este respectat se va aplica conducătorului autorității administrative sancțiunea prevăzută de art.10.alin.3, iar reclamantului i se vor putea acorda daune pentru întârziere.

Dispozițiile art.10 alin.3 la care se face trimitere prevede obligația conducătorului autorității administrative să plătească statului, cu titlu de amendă, 500 lei pentru fiecare zi de întârziere.

În speța, sentința civilă nr.892/20.12.2002 a Tribunalului București era definitivă la data pronunțării ei, însă, întrucât a fost atacată cu recurs și potrivit art.14 din Legea nr.29/1990 recursul suspendă executarea, ea trebuia pusă în executare în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei civile nr.291/17.04.2003 a Curții de Apel București prin care a fost respins recursul, respectiv la data de 20.05.2003, întrucât în cuprinsul sentinței nu se prevede un termen de executare.

Împrejurarea că s-a declarat recurs în anulare nu are nici o relevanță întrucât simpla declarare a recursului în anulare nu suspendă executarea, aceasta măsură putând fi dispusă, potrivit art.330² C.p.c., de către instanța, Înalta Curte de Casatie și Justitie constatând această cerere ca rămasă fără obiect.

Pârâtii nu au executat sentința civilă nr.892/20.12.2002 nici până la termenul de judecată, invocând imposibilitatea executării pe considerentul că informațiile urmează să fi obținute de la S.R.I. în condițiile în care aceste informații sunt clasificate.

Pe de alta parte, nu s-a facut dovada nici a unui început de executare în sensul comunicării catre reclamanta a unei parti din informatiile solicitate, situatie ce ar fi dus la stabilirea unui început de raport juridic de executare silita.

Apararea pârâtului Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casatie si Justitie potrivit careia dispozitiile Legii nr.29/1990 nu sunt aplicabile nu poate fi retinuta întrucât Legea nr.544/2001 se completeaza cu dispozitiile Legii nr.29/1990, dreptul comun în materia contenciosului administrativ, procedura reglementata de art.22 din Legea nr.544/2001 privind solutionarea în fond si în caile de atac a cererii de furnizare a informatiilor, cauza de fata privind aplicarea sanctiunii amenzii pentru neexecutarea sentintei si obligarea la daune pentru întârziere.

De asemenea, nici sustinerea imposibilitatii de executare a sentintei întrucât informatiile ar fi clasificate si ar trebui comunicate de S.R.I. nu poate fi retinuta întrucât, asa cum s-a retinut cu autoritatea de lucru judecat atât în considerentele sentintei civile cât si în decizia Curtii de Apel, aceste informatii nu sunt clasificate deoarece sunt simple date exprimate sub forma unor cifre care, oricum ar fi interpretate, nu pot constitui prin ele însele, un pericol pentru securitatea nationala si nu se încadreaza în categoria de informatii prevazuta de art.12 din Legea nr.544/2001. Cu aceeasi ocazie s-a mai retinut ca în cauza nu-si gaseste aplicarea nici art.13 din Legea 52/1991 datele solicitate neconfundându-se cu însasi activitatea desfasurata de S.R.I. în vederea realizarii sigurantei nationale, nu privesc activitatea acesteia ci cea desfasurata de pârât.

Sintetizând, tribunalul constata ca sunt indeplinite conditiile art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, urmând sa dispuna obligarea conducatorului autoritatii administrative, respectiv Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casatie si Justitie, pârâtul în cauza de fata Botos Ilie, la plata unei amenzi, în conditiile art.10 alin. ultim din Legea nr.29/1990, începând cu data de 30.08.2003, data numirii în functie potrivit Decretului nr.527/29.08.2003 al Presedintelui României publicat în Monitorul Oficial - Partea I nr.619/30.08.2003, si pâna la data executarii sentintei.

Referitor la capatul de cerere privind obligarea pârâtilor la plata de daune interese pentru întârziere, tribunalul îl apreciaza ca fiind neîntemeiat pentru urmatoarele considerente:

Reclamanta nu a aratat în ce consta prejudiciul cauzat prin întârzierea executarii hotarârii, solicitând doar obligarea pârâtilor, conform art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, la plata de daune pentru întârziere, în cuantum de 1.000.000 lei pe zi.

Simpla întârziere a executarii hotarârii nu conduce automat la obligarea de daune, legea stipulând ca *reclamantului i se vor putea* acorda daune pentru întârziere. În aceste conditii trebuiesc îndeplinite si dovedite conditiile raspunderii civile delictuale pentru a se putea antrena aceasta raspundere.

Reclamanta nu a indicat în ce a constat prejudiciul cauzat de catre pârâti prin necomunicarea acestor date, astfel încât mai departe sa se poata analiza si existenta raportului de cauzalitate dintre fapta si prejudiciu.

Pe de alta parte, nu se poate spune ca prejudiciul suferit de reclamanta ar consta în nerealizarea scopului acesteia prevazut în statut, întrucât prejudiciul trebuie sa fie cert, determinat sau determinabil, astfel încât nu se poate stabili în ce masura, prin necomunicarea relatiilor, s-a cauzat reclamantei un prejudiciu ce ar consta în nerealizarea scopului sau. Aceasta relatie dintre nerealizarea scopului asociaticei si un eventual prejudiciu trebuie sa fie certa, pentru a se putea determina exact legatura de cauzalitate între cât a condus la nerealizarea acestui scop fapta de neexecutare a hotarârii.

În sfârșit, nu s-a facut dovada întinderii eventualului prejudiciu, simpla solicitare a unei sume necxonerând reclamanta de obligatia dovedirii acestui element.

Referitor la cererea de obligare a părților la plata cheltuielilor de judecata, tribunalul urmează a o respinge întrucât reclamanta nu a făcut dovada efectuării unor cheltuieli legate de soluționarea pricinii, chitanța nr.2498953/10.11.2003 (fila 29) fiind depusă în xerocopic, iar în continutul acesteia nu se arată în legătură cu ce cauză a fost eliberată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE**

Admite excepția lipsei de interes a cererii de chemare în garanție.

Respinge cererea de chemare în garanție a **SERVICIULUI ROMÂN DE INFORMATII** reprezentat de UM 0198 București cu sediul în București, str. Luterana nr.12, sector 1, ca lipsită de interes.

Admite în parte cererea de chemare în judecata formulată de reclamanta **ASOCIATIA PENTRU APARAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA – COMITETUL HELSINKI (APADOR – CH)** cu sediul în București, str. Nicolae Tonitza nr.8, sector 3, în contradictoriu cu pârâții **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGA ÎNALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE** cu sediul în București, B-dul Libertatii nr.12-14, sector 5, și **BOTOS ILIE, PROCUROR GENERAL AL PARCHETULUI DE PE LÂNGA ÎNALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE** cu sediul în București, B-dul Libertatii nr.12-14, sector 5.

Dispune amendarea pârâtului Botos Ilie cu suma de 500 lei pe zi începând cu data de 30.08.2003 și până la data executării sentinței civile nr.892/20.12.2002 a Tribunalului București – Secția a VIII-a, pronunțată în dosarul nr.1660/CA/2002.

Respinge capatul de cerere privind obligarea părților la plata de daune pentru întârziere ca neîntemeiat.

Respinge cererea privind obligarea părților la plata de cheltuieli de judecata ca neîntemeiată.

Definitivă și executorie.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică azi, 02.12.2003.

Președinte,
HORĂTIU PATRASCU

Grefier,
FELICIA VOINEA

HP/FL

5 ex.

8.12.2003